

*Rozhovor s Alainem de Benoistem o francouzské reakci na koronavirus pro stránky **Boulevard Voltaire** vedl **Nicolas Gauthier** (ilustrační foto: France 24)*

BV: Ted', kdy se věci obracují k lepšímu, lze už říct, zda vláda - viditelně vyvedená z konceptu - udělala tváří tvář epidemii příliš mnoho, příliš málo nebo „tak akorát“?

AdB: Těžko to říct jinak: reakce oficiálních míst na Covid-19 byla bez přehánění katastrofální. Pět měsíců po vypuknutí epidemie jsme stále nedosáhli testovacích kapacit, které měly být k dispozici už v momentě prvních úmrtí. Vláda se nejprve snažila realitě vyhýbat (sem to nikdy nepřijde, je to jen chřipka), aby následně přešla ke zdánlivě nekonečnému defilé zmatečných, protichůdných pokynů a vládních lží. Neexistovaly žádné plány, byť v posledních letech před novou pandemií z Asie varovali mnozí. Prvotní příčinu však hledejme v neschopnosti elit myslet v delším časovém horizontu.

Pokud ale zabrousíme ještě hlouběji, uvidíme, že v souladu s diktátem liberální ideologie jsme chtěli i do zdravotního sektoru zavést principy ziskovosti, konkurence a „just-in-time“ zásobování a řízení, což vedlo ke ztrátě tisíců nemocničních lůžek, likvidaci hmotných rezerv i ztrátě sociálních jistot pro už tak bídně placený zdravotnický personál. Jinými slovy jsme sektor, už z definice stojící mimo trh, integrovali do tržního systému. Výsledkem pak byl obecný kolaps kapacity veřejných nemocnic.

Málokoho to ale myslím překvapilo. Zaměstnanci nemocnic bili na poplach dlouhá léta, aniž by jim někdo naslouchal. Dnes Macron i jeho „kloni“ zahrnují pečovatele nekonečným

přílivem medových lichotek. Lepší by však bylo poskytnout jim adekvátní podmínky pro práci a splnit jejich férové požadavky.

Karantény zdravých lidí šíření epidemie nezabránily ani ve středověku. Proto lze všeobecné omezení volného pohybu chápat především jako přiznání bezmoci: zavřeli jsme doma všechny, protože jsme neměli roušky (jež jsme nejprve označili za „zbytečnost“, abychom je následně nařídili nosit povinně), ani testy, ani resuscitační vybavení a pomůcky. Nejlépe vybavené země v Evropě také ponechaly lidem největší volnost. Později, když se opatření začala uvolňovat, došlo k přijetí celé série naprosto potřeštěných represivních nařízení. Než se věci postaví čelem, schovala se vláda za doporučení „odborníků“, kteří se však nedokázali shodnout skoro na ničem. Lidé si leccos vytrpěli – a navíc to nejspíš není vše.

BV: Když odhlédneme od technické stránky věci, nedochází před našimi zraky k utváření jakési obecné společnosti strachu, ovládané zásadou prevence, která nám vnucuje zdání bezpečí výměnou za jinak podstatně hmatatelnější ztrátu svobod?

AdB: Jelikož se spokojenost a dlouhý život staly synonymy, nikoho nepobuřuje, že lidé výměnou za příslib bezpečí ochotně přijmou v podstatě cokoli. Aniž bychom se pouštěli na pole konspiračních teorií, těžko popřít, že omezení volnosti pohybu posloužilo také jako zkouška naprosté povolnosti. Dozvěděli jsme se, za jakých podmínek se lidé stanou svými vlastními žaláři. Ruku v ruce s tím byly pod zástěrkou výjimečného stavu a ochrany veřejného zdraví zavedeny nové způsoby sledování a kontroly, jež s velkou pravděpodobností přejdou do obecného právního řádu. Opatření přijatá v minulosti v boji s terorismem také dopadla na celou populaci. Každá krize tak naskýtá příležitost utáhnout šrouby.

BV: Celá řada komentátorů hovoří o „světu zítřka“. Může podle vás jedna epidemie převrátit naruby celý stávající systém? Bude muset globalizovaný kapitalismus přistoupit k revizi svého programu, nebo má podle vás v záloze dostatek zdrojů ke svému zachování bez nutnosti změnit cokoli ze své zaběhlé praxe?

AdB: Žádná jedna epidemie sama o sobě nemůže vyvolat politickou revoluci, natož zánik vládnoucí ideologie. Na druhou stranu je však jasné, že když člověk slyší „nic už nebude jako dřív“, neubrání se snům o zásadní proměně společnosti. Lidé, kteří chtějí zachovat *status quo*, mají ovšem stále v rukou ohromné prostředky, jak dosáhnout svého. Znovuotevření nebude nijak snadné. Nejde ani tak o epidemii, ale co nastane po ní. Na kolenou jsou celá odvětví hospodářské činnosti a mnohá z nich se už nezvednou. Vláda sice poskytuje částečnou kompenzaci lidem bez práce, ale to nepotrvá věčně. V následujících dvou letech očekávejme nespočet bankrotů a vln propouštění. Nezaměstnanost poroste přímo raketově. Ekonomická a sociální krize může lehce zažehnout i finanční krizi prvního řádu. Evropa měla už před epidemií nakročeno do recese a k ufinancování krizové pomoci, k níž se zavázaly, se vlády budou muset zadlužit v nevídaném rozsahu. Vůbec by mě tak nepřekvapily sociální nepokoje, vedle nichž by hnutí **Žlutých vest** působilo jako nepatrná poznámka pod čarou.

Jelikož ve faktické izolaci žijí vlastně už přes třicet let, mimořádná opatření se mého

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

každodenního života příliš nedotkla. Pro pracující vrstvy, které byly na dva měsíce vrženy do domácího vězení, to však bylo obtížně snesitelné. Právě tito lidé navíc drželi zemi v krizi při životě, což jen opětovně prokázalo, že právě nepostradatelnější části obyvatelstva jsou také ty nejmizerněji placené - navíc tyto vrstvy zasáhne nastupující krize nejdrtivěji. Nelze předpovědět všechny důsledky, mohou ale být naprosto zásadní.

Rozhovor s Alainem de Benoistem AdB: « *Même au Moyen Âge, le confinement des bien-portants n'a jamais permis d'endiguer une épidémie !* » vyšel na stránkách Boulevard Voltaire 26. května 2020. Anglická verze (překlad Greg Johnson) *Alain de Benoist on France's Response to the Coronavirus* vyšla na stránkách Counter-Currents Publishing 27. května 2020.